

dvignilo se je dvoje vesel in zamahnilo po njem. Ali njegova železna roka je hipoma odbila udarca, in v istem trenutku se je zabliskal kratek meč v njegovi roki. Kakor tur se je zagnal iz šajkice v čoln napadalcev. Morje je pluskalo in požiralo trupla, voda je brizgala v čolna, krog Iztoka se je stisnila gneča, da mu je omagovala desnica, ki je trosila smrt, kamor je zadela. Nekaj napadalcev je odtrgalo Irenino šajkico od čolna in izkušalo uteči s plenom — z Ireno. Takrat je pa že priplul Numida s čolnoma. Sužnji so kakor pobesneli planili na šajkico, v hipu so bili napadalci pobiti — in Numida je sam prijel za veslo in gnal šajkico proč od bojnega meteža.

Čolna sta pa udarila na pomoč Iztoku, ki se je boril z močjo levovo in bi bil kljub temu premagan, da bi bili napadalci obo-roženi. Ali na to ni nihče mislil, ker so imeli nalogo, da ugrabijo samo slabotno žensko. Čolnarja so pobili z veslom — drugačnega upora se niso nadejali.

Ko sta udarila čolna s sužnji ob napadalce, je zapluskalo morje šumneje, nekaj vzklikov še — in Iztok je stal sam sredi čolna z dvignjenim mečem.

„Kje je Irena?“ je bilo prvo prašanje.

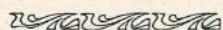
„Numida vodi njeno šajkico.“

„Hitro k njej! Vi pa zavrtajte čoln in ga potopite. Poiščite, če kdo plava, da bi se otel! Naj umrje!“ —

Hitro je plul čoln in naglo došel šajkico. Napolonesveščena je Irena šepetala psalme. Ko je zaslišala Iztoka, se je oklenila njegovega vratu in bridko ihtela. Centurio je velel pluti k vrtu nazaj. Tam je dvignil Ireno iz čolna in jo nesel v svojo sobo. Na pestrem otomanu je ležala blede, kakor oranžin cvet, ob njej sta pa klečala Iztok in Cirila. — — —

Tedaj pa se je plazil po bregu od kraja, kjer so čakali napadalci, Azbad — in je v divjem srdi bil po čelu — ker je izpodletel od Teodore in njega naperjeni napad — ker je ušla golobica jastrebu.

(DALJE.)

ZVONIMIR:

SIN TEMÉ ...

Nad oblaki — zlati žarki, —
pod oblaki črni mrak,
v srcu bedno hrepenenje
in na ustnah smeh grenak ...

„Solnca!“ ... vzklika cvet ob poti,
vzklika popje vrh dreves;
„solnca, luči!“ ... v črni ječi
sin temé želi z nebes.

V mokrem kotu ob kolena
glavo trudno si podpré
in umira, in umira —
nihče luči ne prižgè ...

